

δλο και με το γυμνόν άνθρωπο έχουν να κάμουν, τόν εξετάζουν γδυμένο χωρίς φορέματα και χωρίς τή μουτζούνα που φέρει στήν κοινωνία.

Μπρός στήν ἀρρώστια κάθε ντροπή χάνεται και τήν τεχνική γλώσσα που «έξ απαλών δνύχων» ο δυστυχημένος μας πελάτης έμαθε, γρήγορα τήν ξεχνά άμα δη τόν κίντυνο και τότες άφίνει τήν καρδιά του να μιλήση και μιλεί τή γλώσσα του Ψυχάρη όπως μπορεί.

Από τόν καιρό που ύλάρχει ζωμοσύνη ποτέ γιατρός δεν άκουσε πελάτη να ζητά να φάγη ά ρ ο ν, ζητά ν ε ρ ο να πιη και ψ ω μ ι να φάγη.

Και όταν φωνάζη τόν πόνο του, ποτέ άρρωστος δεν έιπε πως ά λ γ ε ι. Και σεΐς, αγαπητέ μου φίλε, θυμηθείτε λίγο τούς πόνους που έτραβήξατε και με το χέρι στήν καρδιά πές μουτε αν μέσα στή χειρότερη στιγμή σας κατέβη ή ιδέα να φωνάξετε ο π ο ι ο ν ά λ γ ο ς. Μόνο ή ιδέα πως μπορεί κανείς να μεταφράση το τρομερό πρόμα πόνου ο πόνος με τέτοιες λέξεις άστοργες, θά σας έκανε να ξεκαρδιστήτε από τά γέλοια σε μιá στιγμή που τέτοια επιθυμία δέ θά είχατε.

Έγώ δεν είμαι κακός άνθρωπος, μά, έτσι για το γούστο, θά σας προτείνω να κάμουμε ένα πείραμα.

Παραδóστε μου τόν κ. Μιστριώτη να του κάνω μιá έγχειρισούλα· ο μιá μικρή, μικρή κοψιά στο δέρμα, όσο χρειάζεται για να φωνάξη «μάννα μου», και θά δοϋμε αν θά μπηξή μιá φωνή «ω μητερ».

Μείνατε όμως ήσυχος και καθησυχάσατε και το σοφό φίλο σας Μιστριώτη για τούς αιμοχαρείς μου σκοπούς. Αν είχα το άτύχημα να τόν έγχειρήσω (και λέω άτύχημα γιατί τζαπατζής θάτανε καθό συνάδελφος) θά τόν άφιόνιζα κ' έτσι μονάχα θά τόν εμπόδιζα ν' άπαρηγη ής άρχές του κáνοντάς τονε να σωπήση.

Μά τί είναι λοιπόν αúτηνα ή γλώσσα που τήν ώρα που ο άνθρωπος κιντυνεύει, θυμώνει άρρωσταίνει, αγαπά, τήν ώρα που πρεπε νάχη έτοιμες λέξεις να μεταχειριστή, τήν ώρα που τήν έχομε περισσότερο ανάγκη, μäs ξεφεύγει και χάνεται; τοúτο το λέμε χαρακτηριστικό γλώσσας ξέν η ς ή ν ε κ ρ ή ς. Και για τέτοια τή θωροϋν δλοι εκείνοι, που παιδιά ή μάννα τους

νανούρισε με τά γλυκά λόγια τής μητρικής τους γλώσσας.

Ας τή φυλάξουνε «τήν καθαρεύουσα τους», και άς τήν άπολιμάνουν άκόμα περισσότερο, αν θέλουνε για τά γράφουν βιβλία γιατρικά, όπως άλλη φορά γράφανε τά Λατινικά. Ας τή μεταχειρίζονται και στα Δικαστήρια για να ξυπάζεται ο δχλος και άς τή μιλοϋν, αν τούς λήη ή καρδιά, στον κύκλο τους όπως στο μεσαιώνα μιλούσανε Λατινικά. Έμε δέ με πειράζει. Βρίσκω μάλιστα πως πρέπει να τή διατηρήση άκέραια με τήν παράδοση ή Βυζαντινή μας εκκλησία, γιατί εκεί έστηρίξαμε τή δύναμή μας και τήν έλπίδα μας. Μά να μου λέτε πως αúτηνη είναι ή ζωντανή γλώσσα του λαού είναι οά να θέλετε να παίξετε με τίς λέξεις.

Και επειδή οās έχτιμω και έχω ευχαρίστηση να διαβάζω τά γαλλικά σας, οās γράφω τοúτο το γράμμα που κανένα σκοπό δεν έχει να λιγοστεύη το σεβασμό που τρέφω για το ταλέντο σας και για τήν αξιόλογη φημερίδα σας.

Γ. ΦΩΚΑΣ

καθ. του Πανεπιστημίου

Διδασκάλισσα πρωτοβαθμια, ή όπισία έργάστηκε εις το έξωτερικόν, ζητεί θέσιν είτε εις οικογένειαν είτε εις σχολείον έδώ ή εις έπαρχίαν ή εις το έξωτερικόν.

Διεύθ νος: Οδός Σπυρ. Τρικοίπη 12.

Ο ΝΟΥΜΑΣ,

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Για τήν Ελλάδα αρ. 10.—Για το έξωτερον ο φ9 αρ. 10.

20 λεπτά το φύλλο λεπτά 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ: Στο κίοςκιο τής Πλατείας Συντάγματος, Ομόνοιας, Έθν. Τραπεζής Έπ. Οικονομικών, Σταθμού Τροχόδρου, (Οφθαλμιατρείο), Βουλής, Σταθμού ύπόγειου Σιδηρόδρου (Ομόνοια), στο καπνοπωλείο Μανολακάκη (Πλατεία Στουρνάρα), Έξαρχεια, στα βιβλιοπωλεία «Έστιας» Γ. Κολάρου και Σακέτου (όδος Σταδίου, άντικρυ στη Βουλή). Στο Βόλο βιβλιοπωλείο Χριστόπουλου.

Η συντρομή πλερώνεται μπροστά κ' είναι ένδς κρόνου πάντα.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Οι άδικημένοι— Έπιστημονικά κόμματα— Η κ. Τζοβάννα Μεσουξέση.

ΜΕΡΙΚΟΙ γιατροί τώρα τελευταία διαγωνισήκονε για να καταταχθόνε στο Ναυτικό. Διαγωνισήκονε δώδεκα. Οι τέσσερεις πετύχανε, οι όχτώ δεν πετύχανε. Ποιοί είναι οι Ικανοί, ποιοί οι άνικανοί;

Νά ένα αίνιγμα που παρουσιάζεται στερρότυπα ύστερ' από κάθε Ρωμαίκο διαγωνισμό. Και ή λύση του, είναι στερρότυπη κι αúτη πάντοτε. Ικανοί είναι όσοι δεν πιτύχανε και άνικανοί όσοι πιτύχανε. Και όός του άναφορές στο Έπουργείο και διατριβές στις έφημερίδες και τρεχάματα βουλευτάδων και χαλασμός κόσμου. Κι αν τύχει οι Ικανοί (όσοι δεν πιτύχανε δηλ.) νάχουν μιáματα στήν Κυρώνη, άκρωνεται ο διαγωνισμός, γίνεται καινούριος, πιτυχάουν οι άδικημένοι, αρχίζουν πάλι καινούριες διαμαρτυρήσεις και φωνές από κείνους που δεν πιτύχανε τή δεύτερη φορά, και πάει λέοντας.

Κατάτητος πιά, ότα διαβάζομε σήμερα πως έγινε κάποιος διαγωνισμός, νάν τχουμε για άίγιορο πως θά διαβάσομε αύριο ότι ο διαγωνισμός αúτος δεν έγινε δίκαια και κάλοσυνείδητα και τόσο τίς συνηθόσασε πιά αúτες τίς Ρωμαίκες κομωδίες όστε όταν άκούμε κανένα να παραπονιέται πως άδικήθηκε στο διαγωνισμό, τω λέμε:

— Το ξέρουμε. Μäs τ'όταν κι άλλοι!

Βιάζω, κύριε, φημερίδα κι ότα μου στέλλονε τίποτα νάν το δημοσιέψω σημαίνει πως με άναγνωρίζουν για Ικανό νάν το κρίνω αν είναι καλό ή κακό, ή μοι κάνει για τή φημερίδα μου ή όχι. Αμα δέ μου το άναγνωρίζεις αúτό, είναι πε-

λιστα δυό δυόμιση ώρες, ήρθε στήν κάμερή του, συγύρισε και τή βαλίτσα του για το ταξίδι· δεν πόνεσε πουθενά, παρ' λιγάκι το σκέλι τής ή όρεξη οά να ξυπνούσε και το κουράγιο στον τόπο του. Ναι, μά οά φύγη ο Αντρέας;

Έμαθε ώστόσο πράγματα σημαντικά στή μικρή του τή διαμονή, και τ'έμαθε από τούς γιατρούς τούς ίδιους. Η Κατινούλα, όπως είδαμε, πιασμένη από τήν πολύπλοκή τής άρρώστια, όχι μόνο στή φύσκα και στα φουσκομέρια, παρ' μεριές μεριές σ' όλονε σκεδύ τόν οργανισμό τής. Νά όμως που ρητά του δήλωσε ο κ. Κούρης πως τ'άμιστέρό τής το πλεμόνι, αντίς να προχωρούνε οι μικρές του οι πληγούλες τής κορφής ως τή μέση του κλωστητού, έμοιαζε οά να μ'ην άλλάξη, οά να γιατρεύεται κιόλας. Η άντερια τελειωμένη δεν ξανάπαθε ύστερς από το μπισμουτό και δέ φαίνεται να είχ' άντεροφύμωση. Για τή φύσκα πιά, το γνώριζε κι από τήν αρχή του Γενάρη ο Αντρέας, πως ή φουσκοφύμωση σταμάτησε με τ'ά σωστά τής, πως τ'άπίστεφτο άκολούθησε, δηλαδή πως ή φύσκα ρόδιζε και τ'ά φύματα πέφτανε. Λοιπόν ή άρρώστη καλύτερεθε, δεν είναι ζήτημα ένα ένα χανόντανε τ'ά κακά τ'ά σημάδια. Ωστόσο ή κατάσταση τής άρρώστης άνάποδη. Αφού σιγά σι-

γά προς τήν άναρρώσή τους βαδίζανε ή φύσκα τ'άντερο και το πλεμόνι, από που ή κούραση, από που οι θερμοκρασίες; Τις είκοσι τρείς του Γενάρη, τρίτη, 38°—37°8' τήν τετάρτη, 38°6—38°4, και έακολούθησαν χειρότερες κατόπι. Κάτι θά προτομαζότανε, δεινό· ρώτοσε ο Αντρέας τούς γιατρούς, δεν του λέγανε τίποτα· ή δεν ξέρανε ή δέ θέλανε να του πούνε. Σ' αúτό άπάνω έφυγε ο Αντρέας.

Ο κίντυνος που άκόμη δέ φανερώνεται είναι τρομαχτικός, πιδ τρομαχτικός από τόν κίντυνο που φανερώθηκε. Λές και σου κάνει καρτίρι, να ζετρωπώση από παντού και φαντάζεσαι τ'άφανταστα. Έτσι ζούσε τώρα ο Αντρέας. Από τήν πέμτη στο σάββατο, δηλαδή από τίς είκοσιπέντε στις είκοσι έφτά, δεν έτυχε και τίποτις σημαντικό. Έτσι κ'έτσι. Τήν πέμτη, άδυναμία και δίψα. Τήν παρασκευή, τ'άράχτηκε ο Αντρέας για τ'ά μαντάτα· αΣτίς όχτώμιση, παρακάλεσα να μου βάλουνε πίσω το κεράκι, ξεχνά τ'όνομά του, και π'ήρα ένα χάπι. Δεν μπόρεσα να κοιμηθώ παρ' κάμποσο άργά κ' είχα όλο κρύους ιδρους. Το είπα του κ. Σεβιλιά και μου είπε πως είναι από τήν άδυναμία. Βάσταξε ως τ'ά μεσάνυχτα. Τότες άποκοιμήθηκα, μά λιγη ώρα κατόπι ξυπνώ με κάτι παράξενους λυγμούς· δεν έκλαιγα δ'όλου, μά

το στήθος μου σηκωνόπερε κι άναρουφούσα, λέτε κ' είχα κλάψει και κλάψει δίχως τελειωμό». Τί να έτανε τέτοιο άκλωστο κλάμα; Στο ίδιο το γράμμα τής, έβλεπε, οά βουβή, ήμίλητη σκία, σ'άπόβραθα τής σκηνής, να περνά κι ο κ. Χουίταρης. «Ηρθε σήμερα το πρωί και του είπα πως ξυπνούσα τώρα με 39° κι άποκοιμήσομε με τούς 38°8, πως είμουνε άδύνατη και πως έπρεπε νάναπαφτώ. ο Δεν άποκρίθηκε ο κ. Χουίταρης· μπορεί να το ξέρανε τ'ά β'άδια γιατί κλαίει κι ο ύπνος του άρρώστου.

Ανοιξε τ'ά μάτια ο Αντρέας με κάτι άλλα που διάβασε στο γράμμα του σαββάτου, είκοσι έφτά· «Μεγάλα πράματα δέ μου είπε χ'ές ο κ. Κούρης· ώστόσο του είπα πως είμουνε φοβερά κουρασμένη. Μόλις έφυγε, στις πεντέμιση, κι άρχίσανε να μου πονούνε ή φύσκα, ή κοιλιά, το στήθος, το κεφάλι, όλα μου, μ' ένα λόγο. Κάθε φορά που έβηχα, πηδούσε μέσα μου ή καρδιά μου, και τ'ά δόντια μου τρίζανε κι από τήν κορφή σ'ά νύχια έτρεματίες τίς όχτώμιση να μ'ην τ'ά πολυλογώμε, είμουνε πολύ άχαμνά· ή Βιχτώρια θέλησε μάλιστα να μείνη κανείς τή νύχτα μαζί μου, αν τυχό μου έβη τίποτις και δεν είμαι καλά. Τής είπα όμως πως οά μου βάλουν ένα πισάθετο—νó, που έμαθα και τ'όνομα—θ